

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 183/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Mišlinom, Južná trieda 9, Košice, proti uzneseniam Okresného súdu Košice I sp. zn. 26Er/2368/2006 zo 6. júla 2022 a z 9. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) označenými uzneseniami okresného súdu. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť Mestskému súdu Košice ako nástupcovi okresného súdu na ďalšie konanie a priznať jej primerané finančné zadostučinenie 10 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Podľa čl. XI bodu 4 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 v znení jeho dodatku č. 2 z 27. septembra 2023 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec, pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej, pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi, ktorý sa v súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce stal členom druhého senátu ústavného súdu.

3. Podľa čl. XI bodu 1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2024 do 31. decembra 2024 veci patriace do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré

boli pridelené sudcom spravodajcom pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto rozvrhu práce, prerokujú senáty v pôvodnom zložení. Člen druhého senátu ústavného súdu sudca Peter Molnár bol na základe ním oznámených skutočností uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 150/2024-5 zo 7. marca 2024 vylúčený z konania a rozhodovania vo veci sťažovateľky. Na základe toho rozhodol o ústavnej sťažnosti druhý senát ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

4. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a skutočností zistených z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu o predchádzajúcich ústavných sťažnostiach sťažovateľky vyplýva, že mesto Košice ako oprávnený sa voči žalovanej v 1. rade a sťažovateľke ako povinnej v 2. rade domáhalo v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 26Er/2368/2006 vymoženia pohľadávky 7 465,18 eur s príslušenstvom ako nedoplatku na vodnom, stočnom a spotrebe plynu v jednotlivých časových obdobiach. Sťažovateľka zdôraznila, že 21. augusta 2006 jej bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie a až v tejto súvislosti sa dozvedela o existencii exekučného titulu (rozsudok okresného súdu č. k. 31C/4/2003-74 z 23. júna 2005, pozn.).

5. Sťažovateľka podala 28. augusta 2006 námietky proti exekúcii, 11. októbra 2006 návrh na povolenie obnovy konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul, a 2. augusta 2007 návrh na odklad exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie. Po viacerých rozhodnutiach okresného súdu a Krajského súdu v Košiciach ako odvolacieho súdu boli rozhodnutia súdov nižších stupňov o zamietnutí návrhu na obnovu konania Najvyšším súdom Slovenskej republiky zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd následne uznesením sp. zn. 37 C 192/2006 zo 14. decembra 2012 povolil obnovu konania a v obnovenom konaní rozsudkom sp. zn. 31C/4/2003 z 26. mája 2015 žalobu oprávneného (z 28. mája 2003, pozn.) zamietol a sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia, ako aj náhradu trov konania. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11Co/134/2017 z 28. marca 2018. Predmetné súdne rozhodnutia tak *de facto* mali za následok zrušenie exekučného titulu vymáhaného v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 26Er/2368/2006.

6. Uznesením sp. zn. 26Er/2368/2006 z 18. marca 2019 okresný súd exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku z dôvodu, že exekučný titul, na ktorého podklade sa viedla exekúcia, bol zrušený (I. výrok), povolil odklad exekúcie do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie (II. výrok) a vyslovil, že o trovách exekúcie a trovách exekučného konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti uznesenia (III. výrok).

7. Po zastavení exekúcie advokát sťažovateľky doručil okresnému súdu vyčíslenie nákladov jej exekučného konania, ktoré špecifikovala ako sumu zrazenú z jej mzdy, trovy exekútora, zaplatené súdne poplatky a aj trovy jej právneho zastúpenia v exekučnom konaní s návrhom, aby okresný súd uložil oprávnenému povinnosť nahradiť sťažovateľke všetky tieto náklady.

8. Okresný súd následne uznesením vyššieho súdneho úradníka sp. zn. 26Er/2368/2006 zo 17. apríla 2020 nepriznal sťažovateľke náhradu trov exekučného konania. Sťažnosť sťažovateľky proti predmetnému uzneseniu sudca okresného súdu uznesením z 30. júla 2021 zamietol ako nedôvodnú a nepriznal jej ani náhradu trov sťažnostného konania.

9. Na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľky nasmerovanej proti uzneseniu okresného súdu z 30. júla 2021 ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 693/2021-30 z 31. marca 2022 vyslovil porušenie

jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil predmetné uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, sťažovateľke priznal primerané finančné zadostučinenie 1 000 eur, náhradu trov konania a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel. Konštatoval, že výklad okresného súdu, ktorým *a priori* vylúčil náhradu trov konania v prospech sťažovateľky, je príliš formalistický a môže mať potenciálne za následok porušenie jej základných práv. Ďalej zdôraznil, že náhrada trov konania, a to nielen v súdnom konaní, ale aj v konaní exekučnom, sa riadi princípom úspechu vo veci a princípom zavinenia. Podľa názoru ústavného súdu by sa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku mal vykladať tak, že oprávnený je povinný v prípade zavinenia hradiť nevyhnutné trovy exekúcie nielen v prospech súdneho exekútora, ale i v prospech povinného, v tomto prípade sťažovateľky. Preto interpretáciu zo strany okresného súdu limitujúcu náhradu trov konania len na ich nejakú časť ústavný súd vyhodnotil ako ústavne neudržateľnú.

10. Po zrušení a vrátení veci okresný súd v intenciách nálezu ústavného súdu z 31. marca 2022 uznesením sudcu sp. zn. 26Er/2368/2006 z 31. mája 2022 zmenil rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka zo 17. apríla 2020 tak, že oprávneného zaviazal nahradiť sťažovateľke trovy exekúcie 509,75 eur na účet jej právneho zástupcu. O ústavnej sťažnosti sťažovateľky proti tomuto uzneseniu rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 654/2022, ktorým sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

11. Následne okresný súd napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka sp. zn. 26Er/2368/2006 zo 6. júla 2022 uložil oprávnenému zaplatiť poverenému súdnemu exekútorovi trovy exekúcie 2 978,47 eur.

12. Proti predmetnému uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť. Sudca okresného súdu napadnutým uznesením z 9. mája 2023 zamietol sťažnosť ako podanú neoprávnenou osobou podľa § 250 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal nárok na náhradu trov sťažnostného konania.

13. V odôvodnení sudca okresného súdu dospel k záveru, že sťažnosťou napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka bola uložená povinnosť oprávnenému (a to zaplatiť trovy exekúcie poverenému súdnemu exekútorovi). Sťažovateľke nebola uložená žiadna povinnosť, to znamená, že uznesenie nebolo vydané v jej neprospech. Sťažovateľka teda nie je aktívne legitimovanou osobou na podanie sťažnosti proti predmetnému uzneseniu. Pretože CSP v prípade sťažnosti neupravuje situáciu, ako má súd rozhodnúť v prípade, ak je sťažnosť podaná neoprávnenou osobou, okresný súd s použitím základných princípov čl. 4 ods. 1 CSP aplikoval na predmetnú právnu situáciu analógiu *legis*, teda ustanovenie § 250 CSP a pojem „nedôvodnosť sťažnosti“ vyložil extenzívnejšie. Podľa toho tak podanie sťažnosti proti uzneseniu aktívne procesne legitimovanou oprávnenou osobou patrí k obligatorným predpokladom jej prípustnosti. Sudca okresného súdu poukázal aj na skutočnosť, že určený náhradník pôvodného súdneho exekútora v zmysle Exekučného poriadku okrem iného vykoná finančné vyúčtovanie spisov, je oprávnený disponovať s osobitným bankovým účtom exekútora, ktorému výkon funkcie zanikol. Nástupca pôvodného súdneho exekútora je povinný zákonným spôsobom v rámci konečného vyúčtovania exekučného konania vysporiadať sa s trovami exekúcie, ktoré boli vymožené od sťažovateľky (ako povinnej v 2. rade).

II. Argumentácia sťažovateľky

14. Proti napadnutým uzneseniam okresného súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej vyjadruje nesúhlas so závermi okresného súdu a napadnuté uznesenia považuje za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. S prihliadnutím na judikatúru ústavného súdu a ustanovenia Exekučného poriadku zastáva názor, že okresný súd už uznesením vyššieho súdneho úradníka mal oprávnenému uložiť povinnosť zaplatiť trovy exekúcie nie poverenému súdnemu exekútorovi, ale jej, a to v celom rozsahu v sume, ako ich počas výkonu exekúcie zaplatila pôvodnému súdnemu exekútorovi. Poverený súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, PhD., ako nástupca pôvodného súdneho exekútora JUDr. Petra Molnára v exekučnom konaní nevykonával žiadne úkony. Je presvedčená, že uznesenie vyššieho súdneho úradníka bolo vydané v jej neprospech, pretože je stranou sporu v exekučnom konaní. Preto mal sudca okresného súdu na základe jej sťažnosti zmeniť uznesenie vyššieho súdneho úradníka a rozhodnúť o uložení povinnosti oprávnenému zaplatiť jej trovy exekúcie 3 108,09 eur.

15. V súvislosti s výkonom exekúcie sťažovateľka akcentovala, že pôvodný súdny exekútor jej výkonom exekúcie postihol 11 960,83 eur a na trovách exekúcie zaplatila súdnemu exekútorovi 3 108,09 eur a nemalé finančné prostriedky musela vynaložiť aj na súdne poplatky. Oprávnený jej ale odmieta vydať finančné prostriedky, ktoré exekútor počas nezákonnej exekúcie vymohol.

16. Napadnutými uzneseniami došlo podľa sťažovateľky nielen k porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ale tiež k porušeniu jej práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Na podklade uvedeného a s dôrazom na celkovú dĺžku trvania exekučného konania sťažovateľka odôvodnila výšku požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Jadrom sťažostnej argumentácie je tvrdenie sťažovateľky o arbitrárnosti napadnutých uznesení okresného súdu, ktorý síce uložil povinnosť oprávnenému zaplatiť trovy exekúcie, nie však sťažovateľke, ale súdnemu exekútorovi. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu sudcu namieta, že jej sťažnosť bola zamietnutá ako podaná neoprávnenou osobou.

19. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach týkajúcich sa trov konania poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi prislúcha zásadne týmto súdom. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne preskúmava rozhodnutie všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení

zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (napr. IV. ÚS 248/08, I. ÚS 40/2012, II. ÚS 569/2017, III. ÚS 109/2017, II. ÚS 305/2021). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, III. ÚS 264/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 154/2023).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením vyššieho súdneho úradníka zo 6. júla 2022:

20. V tejto časti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

21. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka napadla sťažnosťou (prostriedok procesnej obrany, pozn.) v rámci súdu prvej inštancie. Sťažovateľka teda využila svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodoval sudca, ktorý bol zároveň oprávnený a aj povinný poskytnúť ochranu základným právam alebo slobodám sťažovateľky v prípade zistenia, že napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka došlo k ich porušeniu. Aj keď sťažnosť sťažovateľky bola sudcom odmietnutá ako podaná neoprávnenou osobou, okresný súd sa s podstatnými námietkami vecne vysporiadal.

22. Právomoc sudcu rozhodnúť o prostriedku procesnej obrany sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, hoci tento prostriedok nápravy *a priori* nemožno zaradiť medzi klasické opravné prostriedky zakotvené v CSP. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením sudcu okresného súdu z 9. mája 2023:

23. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, I. ÚS 165/2015, II. ÚS 193/2021).

24. Ústavný súd už v minulosti uviedol (napr. II. ÚS 493/2016), že prístup k súdu nie je neobmedzený, domáhať sa ho možno len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú

(čl. 51 ods. 1 ústavy). Podmienky prístupu k súdnej ochrane práv sú limitované aj prostredníctvom určenia oprávnených osôb na podávanie návrhov a opravných prostriedkov (resp. prostriedkov procesnej obrany).

25. Civilný sporový poriadok explicitne upravuje len dva spôsoby rozhodnutia o sťažnosti. Podľa § 250 CSP môže sudca sťažnosť zamietnuť v prípade, ak je nedôvodná, alebo uznesenie vyššieho súdneho úradníka zrušiť alebo zmeniť, ak je podaná sťažnosť dôvodná. Aj pri rozhodovaní o sťažnosti je však dôvod, aby konajúci súd skúmal, či sú dané procesné predpoklady, aby o nej vôbec mohol rozhodnúť. Tieto predpoklady sú v konečnom dôsledku aj vyjadrené v právnej úprave regulujúcej inštitút sťažnosti, keďže Civilný sporový poriadok ustanovuje, že (i) sťažnosť možno podať len proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, ktoré treba doručiť, (ii) nemožno podať sťažnosť len proti dôvodom uznesenia, (iii) sťažnosť môže podať len ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané, (iv) sťažnosť sa podáva v lehote 15 dní a (v) sťažnosť musí mať predpísané náležitosti. Z týchto ustanovení možno vyvodiť aj to, že sťažnosť môže podať len určitá osoba, konkrétne ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), a teda iná osoba je osobou neoprávnenou (I. ÚS 353/2022).

26. Civilný sporový poriadok však výslovne neupravuje situáciu, ako má súd rozhodnúť v prípade, keď je sťažnosť podaná neoprávnenou osobou, teda osobou nespĺňajúcou podmienky hypotézy § 240 CSP. Odborná literatúra zastáva názor, že riešenie by mali ponúknuť základné princípy. Podľa čl. 4 ods. 1 základných princípov CSP ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec, čo sa týka obsahu a účelu najbližšie posudzovanej právnej veci. S poukazom na tento článok by súd v uvedených prípadoch mohol použiť buď právnu úpravu predmetných situácií v prípade odvolacieho konania, alebo aplikovať § 250 CSP a pojem nedôvodnosť sťažnosti vykladať extenzívnejšie, a teda v načrtnutom prípade by sudca mal sťažnosť zamietnuť. Podanie sťažnosti relatívne neoprávnenou osobou teda nevyvoláva žiadne procesné účinky a postačí, ak sa s touto skutočnosťou súd vysporiada v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej (bližšie pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2016. s. 885 až 887).

27. Ústavný súd považuje právny názor okresného súdu, že sťažovateľka nebola aktívne procesne legitimovaná na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, za ústavne udržateľný, pričom okresný súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoj záver o zamietnutí jej sťažnosti. Uznesenie vyššieho súdneho úradníka totiž evidentne nebolo vydané v neprospech sťažovateľky, keďže ním bolo rozhodnuté o uložení povinnosti oprávnenému zaplatiť trovy exekúcie poverenému súdnemu exekútorovi.

28. S prihliadnutím na spôsob, akým sťažovateľka ústavnú sťažnosť odôvodnila, ústavný súd v závere konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti iba opakuje (niektoré) námietky, ktoré už boli predmetom preskúmania okresným súdom aj ústavným súdom, a teda sťažnosť je iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom okresného súdu, resp. ústavného súdu, akým posúdili vec sťažovateľky. V tomto smere ústavný súd poznamenáva, že okresný súd uznesením sudcu z 31. mája 2022 zaviazal oprávneného nahradiť sťažovateľke trovy exekúcie, pričom toto uznesenie bolo aj predmetom prieskumu ústavného súdu (bod 10 tohto uznesenia, pozn.). V uvedenom

uznesení okresný súd tiež uviedol, že vo vzťahu k sťažovateľkou požadovanej sume, ktorá jej bola v priebehu exekúcie zexekvovaná (bod 15 tohto uznesenia, pozn.), a trovám súdneho exekútora pripísaným na jeho účet nejde o trovy sťažovateľky v exekučnom konaní, ale o jej nárok z iného právneho dôvodu.

29. Keďže ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia okresného súdu z 9. mája 2023, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami:

30. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nič nesignalizuje ani porušenie týchto práv sťažovateľky, keďže ústavný súd v posudzovanej veci nevzhladol porušenie ani jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z tohto dôvodu bola ústavná sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu